

Deň zúčtovania

Čo ak by vám povedali, že ostáva dvadsaťštyri hodín do konca sveta? Že druhý deň, keď ste mali písať písomku, mať svadbu či narodeniny, sa nikdy nezačne? Uchýlite sa k hystérii a necháte sa pohltiť chaosom a šialenstvom? Alebo ostanete veriť v spásu a vystrašenému moderátorovi správ, ktorý práve prečítal záverečný rozsudok? Vždy sme si boli istí len jedným. Zajtra malo vyjsť slnko a my prečkať ďalší nudný deň. No po tomto už neostane nikto, kto by ho mohol prežiť.

Lukáš sa práve vracal z prechádzky. Po boku mu kráčala jeho mladšia sestra Sofia a za ruku držal Lindu, svoje dievča. Zdolávali cestičku posiatu vratkými kamienkami. Slnko nad ich hlavami dosiahlo vrchol a oslepovalo ich.

Blížili sa k domu. Bývali na odľahlom mieste v horách. Obklopení skalami, lesmi a nádherným výhľadom. K najbližšiemu obchodu s potravinami to bolo dobrých tridsať kilometrov. Ale aj tak sa tu žilo dobre. Mali teplú vodu, elektrinu, dokonca aj zopár susedov. Podľa Lukáša však jednoznačne boli najlepší Whitelyovci, Lindina rodina. Všetci osemnásť obyvatelia, ktorých táto skromná dedinka mala vedeli, že sa Lukáš a Maya dajú dokopy. Veď aby aj nie. Odmalička spolu vyrastali a nebol nikto, kto by ich mohol rozdeliť. A práve to Lindu ničilo.

Prekročili prah Lukášovho domu. Vychádzka im trvala necelé tri hodiny. Nad stolíkom na chodbe visel kríž a Lukáš sa ticho pomodlil. Linda zagúľala očami. Pre vieru nemala pochopenie a nikdy neverila v nebo ani v peklo.

Ocitli sa v obývačke. Na pohodlnom hnedom kresle sedela jeho stará mama a sledovala správy. Otec robil nejakú prácu v garáži a matka varila obed. Sadli si na gauč a Linda sa poobzerala. Mala rada atmosféru, ktorá z ich domu vyžarovala. Aj napriek staromódnej hnedej, do ktorej bol odetý takmer celý nábytok, sa tu cítila ako doma. Niežeby to u nich bolo iné. Tu by ste len ťažko našli izbu so strohým čierno-bielym zariadeným ako na obrázkoch z internetu.

Tam vždy utekala. Nenávidela túto diery, kde bola oddelená akoby od skutočného života. Čoraz častejšie sa uchýľovala do sveta internetu, hľadala si na sociálnych sieťach pochybné známosti a písala si s neznámymi teenagermi. Chcela niečo viac, než jej mohol Lukáš a toto miesto ponúknuť.

„Ako ste sa mali?“ zakričala na nich pani Flareová.

„Dobre.“ odvetil Lukáš a prepletol si s Lindou prsty. Líbil ju aj napriek obrovským rozdielom, ktoré Linde bránili ho skutočne milovať.

Vtom sa v televízii ozval hlas moderátora: „Dôležitý oznam! Opakujem, dôležitý oznam! NASA práve oznámila, že sa na nás rúti meteorický roj!“ Zabladel sa na papier, ktorý práve prečítal a v očiach sa mu zračila hrôza. Poopravil si kravatu, s námahou vstal a odišiel z rozsahu kamery. Obrazovka nachvíľu zhasla, no opäť sa spustila. Teraz sa pozerali na útlu blondínu za rečnickým pultom. Za chrptom jej svietilo logo spoločnosti NASA.

„Máme povinnosť vám oznámiť, že sa k Zemi približuje dážď meteoritov. Nemôžeme si byť istí, či nás zasiahnu, no riziko je viacej než deväťdesiat percentné. Očakávaná zrážka by mala dôjsť v priebehu

desiatich hodín a zasiahnuť najmä západnú časť sveta. Uistujeme vás, že na riešení pracujeme,“ hovorila prekvapivo pevným hlasom, no svoje trasúce ruky skrýť nedokázala. „Žiaľ, riešenie sme zatiaľ nenašli.“

„A to nám nemohli povedať skôr? Vravela som vám deti moje, raz príde deň zúčtovania! A už je to tu!“ zahundrala stará mama a zamračila sa. Ostatní len tupo hľadeli na pokračovanie programu. Nič nové však nepovedali. Moderátorova stolička ostala prázdna.

„Chcú tým povedať, že sa blíži koniec sveta?“ povedala Linda šokovane a stisla Lukášovi ruku.

„Linda, mala by si ísť domov.“ hlesla Lukášova mama.

„Nie. Je to blbosť. Žiadny koniec sveta sa nekoná, nebuďte smiešni.“ zasmial sa rozpačito, ale jeho srdce bolo naplnené strachom.

„Chlapče, vieš, čo sa stane so Zemou ak do nej narazí meteor? Výbuch. Puf, všetko bude preč.“ ozval sa pán Flare spoza dverí a sťažka sa opieral o zárubňu. Manželka k nemu vystrašene pribehla a objala ho.

„Ale nezničí celý svet. Ak nás má zasiahnuť, prečo teda nepôjdeme preč?“ ozvala sa malá Sofi a tisla si plyšového macíka k telu.

Ako odpoveď jej postačil hlas z televízie: „Lietadlá prestali premávať. Len hĺstka ich poletí do Európy a Ázie a sú plne obsadené. Cena letenky sa vyšplhala na milióny dolárov.“

„Vedia to len desať minút, ale aj tak si účtujú nekresťanské peniaze.“ potiahla nosom babka.

„Žiadny koniec nebude! Ak aj spadnú, neublížia nám!“ zareval Lukáš a vyskočil zo sedačky. Ruka mu samovoľne stisla zlatý krížik, čo nosil na krku.

„Asi by som mala ísť za rodinou,“ povedala Linda, no hneď ako zbadala zranený výraz svojho priateľa, pokračovala. „No vrátim sa.“

Letmo pobožkala Lukáša na líce a náhlila sa domov. Majú desať hodín. Desať hodín do skončenia sveta....

Zatiaľ čo Linda utiekla do ríše virtuálnej reality, Lukáš zaliezol do svojej izby a začal sa modliť.

„Pane, prosím ťa, nech je to len planý poplach.“ tieto slová opakoval, až sa mu plietli na jazyku. Nakoniec dodal: „Ochráň mňa, moju rodinu a Lindu. Ďakujem.“

Zatiaľ čo jeho rodina spracovávala všetky tie správy, on im nechcel veriť. O konci sveta doposiaľ čítal iba v knihách, videl ho len v lacných sci-fi filmoch. Nevedel si ho predstaviť. Ako asi bude vyzeráť? Prežijú ho alebo sa pre nich po osudnej hodine všetko skončí? Nesmie tomu podľahnúť. Musel si opakovať, že Boh by toto nedopustil. Neskončil by to takto. Má väčšie plány. To si doposiaľ myslel. A aby nepochyboval, rozhodol sa všetky neprajné myšlienky vyhnať zo svojho mozgu.

Prešiel pohľadom po knihách, ktorými mal zapratanú celú izbu. Ach, koľko ich ešte neprečítal. A ak majú pravdu a skutočne nadíde koniec, kto to bude, aby dokončil ich príbeh? Nie, takto nesmie premýšľať!

„Môžem?“ bojzljivo sa spýtala Sofi a jemne pootvorila dvere. Zľakla sa, keď videla jeho zúrivú tvár a slzy v očiach.

„Jasné, Sofi.“ povedal jej a zobral ju do náručia.

„Skutočne zomrieme?“ zašepkala a po lícach jej tiekli slzy.

„Nie. Samozrejme, že nie. Boh nás zachráni.“ hladil ju po vláskoch a upokojoval.

„Ako to môžeš vedieť?“ opýtala sa. Na túto otázku nemal odpoveď.

Hodiny sa nebezpečne blížili k desiatke. Už to ďalej nevydržal, zobral bundu a vybehol von. Keď prechádzal cez obývačku, v tej hlúpej škatuli si všimol zábery z veľkomiest. Videl ľudí ako šialene kričia a vykrádajú obchody. Mlátia sa, nariekajú, cez reproduktor počul výstrely. Ľudia sa rozdelili do dvoch táborov. Tí, čo prepadli šialenstvu a tí, čo neveria koncu. Obyvatelia tohto miesta to však znášali pokojne.

Jeho rodina sa zhromaždila v obývačke. Sofi sa nervózne hrala s macíkom. Povedal rodičom, že ide na vyhlídku, kde sa má stretnúť s Lindou. Matkine prosby, aby ostal s nimi drzo ignoroval a utiekol.

Obloha bola posiatá hviezdami a noc pokojná, akoby sa k žiadnej katastrofe neschyľovalo. Vyhlídku bola plná ticha s nádherným výhľadom a obklopená lesom. Jednoducho magická.

Nervózne sa prechádzal po drevenej plošine. Dokonale presvedčil svoju myseľ o tom, že koniec nenastane.

O pár minút prišla. V očiach mala pohľad šialenca, presne ako ľudia z obrazovky. Vrhla sa na neho len čo ho zbadala. Odmietala prestať. Ak toto má byť jej posledný deň, musí to zažiť. Pritisla sa na jeho pery a ruku mu zaborila do jeho havraních vlasov. Keď už strácal dych, odtisol ju od seba.

„Linda, čo sa deje?“ opýtal sa zadýchane po dlhom bozkávaní.

„Vieš čo sa deje?! Svet končí. Život končí. Ľudia končia.“ vyštekla a opäť sa priblížila ku nemu. Keď ho chytila za košeľu a rýchlosťou dravca mu rozopínala gombíky, zastavil ju.

„O čo sa to, sakra, pokúšaš?“ opýtal sa prekvapene. Všimol si, ako sa trasie a prudko dýcha.

„Ty to snád' nechápeš? Čaká nás posledná hodina a ty ju chceš stráviť čím? Rozprávaním sa?“ povedala sarkasticky. Zdvihol sa vietor a Lindine gaštanové vlasy jej viali okolo hlavy. Jej modrasté oči sa zmenili z láskavých na zúfalé a úsmev jej zamrzol na tvári.

„Vieš čo robia ľudia tam dole? V normálnych mestách? Sexujú, zabávajú sa, konečne žijú! A my tu len hnijeme! Namiesto toho, aby sme si užili náš posratý posledný deň, tak tu len pokojne čakáme na

smrtí!“ zvraskla. Mala čo robiť, aby prekričala vietor, ale dobre ju počul. „Vieš Lukáš, naozaj som ťa mala rada. Ale nikdy si mi nedokázal dať to, čo som chcela.“

„Vieš, že si si nenašla práve dobrý čas na rozchod?“ opýtal sa jej so smiechom. Tak asi takto to vyzerala. Ľudia k sebe začnú byť úprimnejší. Vietor ustal a už na seba nemuseli hulákať. Ostávalo len zopár minút. Nenamáhal sa ju presvedčiť, že koniec nenastane. Keď sa na ňu teraz pozeral, vedel, že jej zúrivý pohľad nezmení.

„Môžem ťa chytiť za ruku?“ opýtala sa ho pošepky. Zaliala ju vlna zúfalstva. Rozplakala sa. Nemalo zmysel mu niečo vyčítať, alebo sa neho hnevať. Buď zomrú, alebo prežijú.

„Pod' sem.“ povedal a privinul si ju. „Stále ťa ľúbim.“

„Ešte nechcem umrieť.“

„Neumrieme!“

„Nemôže všetko len tak skončiť!“

A potom sa to stalo. Zdvihli oči a videli žiaru. Nádej na záchranu bola márna. Nekonečná a pokojná obloha sa premenila na svetelnú show. Tak toto bolo ono. Z neba pršali meteority.

Zovrel ju pevnejšie. Uveril. Nadvihol jej bradu a pobozkal na roztrasené mokré pery. Okolie zatiaľ pohlcovali plamene. Každý jeden meteorit otriasol zemou, ohromné výbuchy im prechádzali každúčkým kúskom tela a oslepovalo ich silné svetlo, pretože sa celý svet rozpálil. Vzdali to. Sklamal sa vo svojej viere a ona v živote.

Oslepujúca žiara si ich vzala, tak ako si vzala celý svet...